

доде ми още държат ръцете
и чак доде ми главата слети.

ДОНКА

Това което няма да бъде,
недей го мисли, недей го дума,
ами да видим как да отидим
на по-затулно някое място.

СЛАВИ

Тук край доварът, да се придържам,
все покрай него, вътре в бахчите,
че дето видим гюрлюк по-много,
там да се спреме и да се свреми.

ДОНКА

Ей тука, Славе, дръж се да миним
през този прелез в оназ бахчия.

СЛАВИ

/В минаването не може да се укрепи на кракът
си, пада през прелезът, разврежда си кракът,
от болест скрипнува със възбие и гневно сгъл-
чава Донка/.

Ти що не бягаш сама с децата?

ДОНКА

Що думаш, Славе, къде да бягам?

СЛАВИ

Бягай там, скрий се; мен остави мя.
Аз имам още със тези псета
да се разправам и да им кажа...

ДОНКА

Разправило се вече що щело;
но хайде тука, дано да можем